

Příběhy našich sousedů

Ing. Maxmilián Sperling

Vypracovali žáci

Základní školy Praha 7, Strossmayerovo náměstí 4:

Oriana Laštovičková Kateřina Perůtková, Lukáš Vlasák, Mikuláš Zvěřina
pod pedagogickým vedením Mgr. Martiny Šichové.

Dne 29. dubna 2015 navštívil v rámci projektu Příběhy našich sousedů naši školu pan Ing. Maxmilián Sperling.

Tento už od pohledu příjemný člověk, který bude brzy slavit úctyhodných jedenadevadesát let, se narodil dne 3. července 1924 v Praze. Své dětství prožíval v městě Chebu, kde už jako malý chlapec znal kázeň z chebských kasáren...

Otec byl důstojníkem a vedl pana Sperlinga ke kázni a pořádku. Pan Sperling byl také jako dítě skautem a jak sám dodal, tato domácí příprava se mu v budoucnu náramně hodila.

Jako Čechoslovák, v roce 1938, chodil na obecnou školu v Bratislavě, kde také s rodiči bydlel. Jeho otec zde byl důstojníkem Československé armády.

Byli jsme Češi v Bratislavě do vyhlášení Slovenského státu.

Na člověka působilo ze začátku to velké nadšení, otec byl voják, poznal jsem to i z vojenské stránky. Pak bylo zklamání, že nakonec velkého „hurá“ - velké zbrojení, plno pevností, velká armáda - se to všechno vzdalo. Když byla vyhlášena mobilizace, to bylo asi tak k večeru, vzpomínám si, že přijeli pro otce a on potom byl delší dobu pryč a my jsme žili s matkou sami.

Střední školu, takzvanou „Reálku“ - tedy průmyslovou školu, studoval pan Sperling v Bratislavě.

Chvíli po okupaci začal slovenský nacionalismus. Já jsem chodil do reálky, byla tam profesorka, která nám říkala: „Vy všechno musíte po slovensky hovořit a nie po česky. Viete, čo je to rušeň?“ No to jsme nevěděli, ani Slováci to nevedeli, veď, a to je lokomotíva.

Asi 12. března (1939) se Slováci pokusili udělat jakýsi převrat na Slovensku. A ten se nepodařil. Přesto tam byli čeští četníci, dokonce tam přijela i rota tanků. V noci asi 13. nebo 14. března najednou ta rota tanků odjela. Slováci už byli hodně proti českým četníkům, takže je různě odzbrojovali. Čeští četníci obsadili kanceláře Hlinkovy gardy na okrese a různá ta přední střediska.

Hned po 15. březnu veškerí čeští důstojníci museli odjet, asi do dvou nebo do tří dnů. V Bratislavě nám zůstal byt. Matka taky pak odjela s otcem, já jsem chodil do reálky a bydlel jsem v internátu. Tak jsem postupně likvidoval ten byt, připravil ho na odstěhování. Odstěhovalo se to do Prahy a tím to končilo.“

Když pan Sperling dosáhl maturity, přidal se k hasičům, kde pracoval jako technický úředník. Vyhovoval mu zde přátelský kolektiv, ale na své si přišla také k jeho záliba v technice, a to hasičských vozech.

Konec války jsem prožil u hasičů, v sobotu asi tak kolem dvanácté hodiny rozhlas volal o pomoc, tak z ústřední stanice vyjela dvě družstva na pomoc rozhlasu. Tam přišel k bráně někdo a měl čepici a prodával československé trikolory. A někdo přišel a říkal: „Že se nestydíte“, dal jim padesátku, „a tady si to rozeberte.“

K Pražskému povstání se váže i další vzpomínka:

Přírozeně jsem zažil, že byli lidi, kteří když potkali Němce, tak je mlátili a sem tam je umlátili. Naproti tomu Němci dělali „prasečinu“, že byli v bytech a stříleli po lidech. Takže když dneska vidíte ještě plno cedulek „padnul“, tak to vlastně nebyl voják, padnul jako civilista. Šel po ulici a z nějakého baráku ho zastřelili. Speciálně na křižovatce Žitné a Sokolské, na rohu, padlo asi osm lidí. A zajímavé bylo to, že tady jak je roh baráku, vždycky když tam někdo stál, tak on někdo vystřelil, ale ten dostal přímý zásah. A tragické na tom bylo to, že tam vlastně byla takhle kupa lidí a vždycky lidi, když přecházeli silnici, utíkali rychle přes tu křižovatku, aby je náhodou ten odstřelovač nezasáhl. Ten odstřelovač střílel třeba jednou za tři hodiny, ne v jednom kuse. A trapné nebylo to, že ty lidi leželi takhle na sobě, a ještě trapnější bylo, že jedna z nich byla žena a jak se tam

svalila, sukně se jí převalila přes obličej a vím, že měla na sobě bílomodré kalhotky. A jak tam někdo utíkal, prostě ji přikryl...

Po roce 1945 začal pan Sperling studovat vojenskou akademii v Hranicích, kde také poznal tvrdou kázeň.

Na vojně se šlo někdy i do extrému, běhalo se, nebo se dělaly nějaké tělesné námahy. Někdo říkal: „Už jsem unavenej, už nemůžu...“ „Was heiß unavenej?“ zeptal se důstojník. Chytnul pistoli, střílel pod nohy a to jste viděli, jak jsme byli svěží a běželi jsme dál.“

Co se týká kázně a pořádku šlo se tam tak daleko, že řekněme štětiny kartáčeků na zuby musely směřovat na východ. A když to nebylo, přišel velitel a vyhodil celou skříňku, vyhodil celou poličku a začlo se znova.

Po únoru 1946 otce pana Sperlinga vyhodili z armády, obvinili, na chvíli zavřeli a pak zase pustili. Pan Sperling byl v 50. letech donucen opustit armádu. Uchytil se jako učitel v autoškole. Setkával se tak s lidmi různého charakteru, vzdělání, názorů i stáří.

Pan Sperling dálkově vystudoval ČVUT- ekonomicko-technologický obor. Úspěšně dosáhl titulu inženýra. Po vystudování pracoval jako technolog.

V 90. letech byl zaměstnán u rakouské firmy, kde vydržel do svých 85 let, kdy odešel do důchodu.

Ředitel rakouské firmy mi říkal: „To je poprvé, kdy vidím, že sedmdesátiletý člověk má zájem dál dělat!“

Pan Sperling na nás velice zapůsobil svou fyzickou i psychickou kondicí. Na jeho pevné podání ruky dlouho nezapomeneme. Z jeho projevu jsme pochopili, že má jasně stanoveny své priority. Podle jeho živého vyprávění jsme si popisované situace dokázali dobře představit. Jsme poctěni, že můžeme jeho příběh převyprávět.

Stejně tak nás oslovilo i jeho krédo:

„Člověk má dělat vše s radostí a chutí. Moudrost se na školách neučí, ta se musí získat tradicí nebo zkušeností.“

